

L'amor i la mort

Quan els anys facin que la demència s'empassi la meva memòria,
 Quan inclús oblidi el teu nom i el teu ardent repertori de petons,
 Quan els meus dits tremolosos no puguin dedicar-te cap vers,
 Quan la meva dura oïda em privi de sentir el cant del teu riure,
 Quan l'erosió dels meus ossos em deixi clavat a la cadira,
 Quan amb prou feines sigui capaç d'empassar saliva,
 Quan el meu cor baldat bategui el seu darrer compàs,
 Travessaré sol el Llac, per reunir-me amb el Capatàs.

Quan els meus ulls cansats es sumeixin en la més funesta son,
 Marxaré lleuger d'equipatge, si m'enduc l'abric del teu besar:
 Les nits en vetlla, burlant-nos plegats de l'absurd de les nostres pors:
 Atresorant memòries per l'eternitat, pinzellades amb delicat traç.
 Orfes de cap enuig, proferint, com posseïts, idèntica i folla riallada,
 Dues ments nues donant-se treva, fonent-se juntes fins la matinada.
 No vaig ser el més cèlebre poeta, ni el més loquaç joglar,
 Tampoc no hauré estat el camí més planer a creuar,
 Però t'hauré sabut, per les mil batalles lluitades, engalanar.

Fins llavors, deixa'm olorar cada bocí de vida que traspua,
 I gaudir de la pluja que els meus sentits pertot mulla.
 Deixa que les meves passes errants badin dins la gruta.
 Deixa'm patir per cada segon que, amb vehemència, t' esgarrapo,
 Deixa jaure els meus anhels sobre el teu cos, si així jo t' ho demano,

Que la sorra de la teva platja, amb tendresa, la meva pell acaroni,
Que jo vull assaborir-te del tot, abans que la meva sort m'abandoni.

Dans un douce rêve

Geníem vint-i-cinc anys i tota una vida per endavant.
Érem la joia feta carn, en tot moment a punt per esclatar.
Geníem vint-i-cinc anys i el món sencer en un pedestal.
Dels teus ulls mags, els meus toparen amb l'encís celestial.
I ja mai més vaig poder donar-li l'esquena al meu fat.
Exonerat d'etiquetes, amb el teu somriure vaig ensopegar.
Pres d'aquesta dolça i intensa pau et vaig voler estimar.
Sincer, cec, sord i mut, vaig voler-te l'ànima despullar.
I sense saber nedar, amb el cor a la mà: m'hi vaig llençar.

Genia vint-i-cinc anys i una pila de somnis per encastellar.
Alimentant les meves esperances amb una genuïna passió,
Vaig sentir l'alè dels àngels amb el primer petó robat.
I, llavors, en aquell fugaç instant de divina levitació,
Vaig prometre'm que no tindria un trist final per l'embat.
I, així, no hauria de tornar a pregar mai més a cap sant:
Doncs, amb la dita que m'oferiren ja no hi cabia major fita.

Genia vint-i-cinc anys i un amic ebri on remullar les seves pores,
Sempre defugint del fal·laç parany de l'anhel estrictament carnal.

Vaig presentar-li els meus respectes sense cap mena d' apel·latiu directe,
A una discreta i clínica mirada, que tot ho escrutava, des de la seva prudència,
Capaç d' analitzar cada subtil detall de les profunditats de la ment humana.
Desitjosa per emprendre el vol i copsar, afamada per mossegar el seu futur
amb deliri,
L'abast incalculable de les seves joves ales, amb l'embranchida més gosada.
El seu atractiu més punyent: el seu talent, que escapava de tot previsible
vaticini.
Sabia, amb total rotunditat, que mai a la vida tornaria a tenir quelcom així
de clar.
Geníem vint-i-cinc anys i érem dues ànimes lliures que s'havien vingut a
trobar.

Jordi Aranda Grijalba

Punyals de vida

1r premi Poesia

Adults